

Arrest

nr. 154 450 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juni 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANWELDE, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer die verklaart te heten: (...) onderdaan van Albanië wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(1), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 19.05.2015.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°, verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig Identiteitstuk.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1960, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3,3°; wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Van den Hende, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Artikel 74/14 §3, T: er bestaat een risico op onderduiken; Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker voert immers aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet mocht zijn gegeven, aangezien hij het voorwerp uitmaakt van de in punt 3.3. vermelde beschikking van de raadkamer. Deze kritiek dient dan ook te worden bekeken, evenals de door verzoeker opgeworpen schending van de eerbiediging van de rechten van verdediging als fundamenteel beginsel van Unierecht. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

Dit is het geval aangezien de bestreden beslissing een terugkeerbesluit vormt in de zin van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, en Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Er dient dan ook te worden nagegaan of deze rechten van verdediging in casu gerespecteerd werden bij het treffen van de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In haar eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“En ce que,

Aux termes de la décision entreprise, il est intimé au requérant l'ordre de quitter le territoire ;

Alors que,

Par l'ordonnance précitée rendue par la Chambre du Conseil du Tribunal de première instance de Louvain le jour-même où la décision entreprise a été adoptée, le requérant a été libéré à la condition de ne quitter le sol belge sous aucun prétexte ;

Au cours de la même journée, le requérant s'est donc vu intimer l'ordre de quitter et de ne pas quitter le territoire ;

La partie adverse était parfaitement informée de la libération (conditionnée) du requérant ; c'est précisément pour cette raison qu'elle a adopté la décision entreprise, qui a été notifiée au requérant (par le directeur de la prison de Louvain) immédiatement avant sa libération ;

Or, la motivation de la décision entreprise ne comporte aucune indication relativement à la possibilité pour la partie adverse d'adopter ladite décision d'ordre de quitter le territoire alors même que, par décision de justice du même jour, le requérant s'était vu intimer l'ordre de demeurer en Belgique, à une adresse déterminée ;

Le moyen est fondé ;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoeker acht de bestreden beslissing kennelijk onredelijk omdat deze hem dwingt het land te verlaten terwijl hij het voorwerp uitmaakt van een beschikking van de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Leuven die getroffen werd op dezelfde dag als de bestreden beslissing en die hem verbod oplegt het Belgisch grondgebied te verlaten.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op basis van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Deze vaststelling volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen.

3.5. Daargelaten de vraag of de verwerende partij nu wel of niet op de hoogte was van de in punt 3.3. vermelde beschikking, is zij er niet toe gehouden om rekening te houden met de betrokken beschikking. Nergens is bepaald in de Vreemdelingenwet dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over

het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwe-rende partij.

3.6. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de betrokken beschikking die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kan gelezen worden: “*verbod om België te verlaten zonder schriftelijke toestem-ming van de onderzoeksrechter*”. De beschikking bevat derhalve geen absoluut verbod om België te verlaten. Het is mogelijk mits schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter die verzoeker derhalve dient aan te vragen. Hij toont niet aan dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Verder blijkt dat de beschikking van 12 mei 2015 geldig is voor een termijn van drie maanden die hernieuwbaar is. Er zijn geen indicaties dat de betrokken beschikking na afloop van een periode van drie maanden verlengd werd.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.7. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheids-beginsel, van de hoorplicht en van de eerbiediging van de rechten van verdediging als fundamenteel beginsel van Unierecht.

De verzoekende partij licht het middel als volgt toe:

“En ce que,

Il n’a pas été donné l’occasion au requérant de faire valoir les éléments susceptibles de faire obstacle à ce que soit adoptée la décision d’ordre de quitter le territoire ;

Alors que,

Première branche

Le droit d’être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense qui est un principe général du droit de l’Union (CJUE, arrêt rendu dans l’affaire C 166/13 en date du 5 novembre 2014);

Ce principe général de droit européen est applicable en l’espèce dès lors que les trois conditions cumulatives posées par la Cour de Justice de l’Union européenne dans l’arrêt précité sont réunies ;

Premièrement, la décision entreprise est incontestablement un acte faisant grief ; la décision entreprise cause évidemment préjudice au requérant qui se voit intimer l’ordre de quitter le territoire au mépris des conditions qui ont été mises à sa libération par la Chambre du Conseil ; le requérant se trouve ainsi contraint de manquer soit aux obligations découlant de l’ordre de quitter le territoire, soit aux conditions posées par le pouvoir judiciaire à sa libération ; ces manquements sont susceptibles d’emporter des conséquences particulièrement dommageable pour le requérant : ne pas respecter l’ordre de quitter le territoire pourrait fonder la délivrance d’une interdiction d’entrée dans les pays membres de l’espace Schengen alors que manquer aux conditions mises par le juge à sa libération pourrait entraîner sa réincarcération, son signalement international au système d’information Schengen (SIS) voire une aggravation de la peine à laquelle il sera éventuellement condamné ;

Deuxièmement, la décision entreprise constitue la mise en oeuvre de droit européen ; il s’agit en effet d’une décision prise en application de la directive 2008/115/CE (dite Directive Retour) ;

Troisièmement, il n’est pas contestable qu’en l’espèce, le respect de ce droit d’être entendu aurait pu entraîner une décision différente ; car s’il avait été donné l’occasion au requérant de faire valoir les éléments qui, à son estime, étaient susceptibles de faire obstacle à ce qu’un ordre de quitter le territoire soit pris à son encontre, le requérant n’aurait pas manquer de produire l’ordonnance précitée de la Chambre du Conseil de Louvain dont la partie adverse n’avait par hypothèse pas connaissance (quod non); de même, le requérant aurait fait valoir être le partenaire de fait de Madame Andrea RAILEANU et, à ce titre disposer d’un droit de séjour en vertu des articles 47/1, 47/2 et 47/3 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Ces informations étaient certainement susceptibles d’entraîner une décision différente ;

La décision querellée a été adoptée sans que le requérant n'ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, « de manière utile et effective » (CJUE, arrêt précité, point 46) et, en conséquence, sans que la partie adverse « (ne) prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée » (point 48) ;

Elle est dès lors prise en violation du principe général européen du respect des droits de la défense, et en particulier du droit à être entendu ;

Deuxième branche

Le droit d'être entendu est également garanti en droit belge par le principe de bonne administration ; ce droit s'impose même en l'absence de texte légal le prévoyant ;

Il ne fait aucun doute qu'en l'espèce, la décision entreprise constitue une mesure qui affecte gravement les intérêts du requérant (v. 1ère branche) ;

Le requérant devait par conséquent être entendu avant l'adoption de cette décision, pour lui permettre de faire valoir de manière utile et effective les éléments susceptibles de faire obstacle à ce que lui soit délivré un ordre de quitter le territoire, éléments énumérés dans le cadre de la première branche ;

Prises sans que le requérant n'ait été entendu, la décision entreprise viole les principes de bonne administration ;”

3.8. In het administratief dossier zit een mailbericht van 17 juni 2015 van een penitentiair administratief deskundige van 17 juni 2015, gericht aan de verwerende partij, waaruit blijkt dat verzoeker geweigerd heeft een vragenlijst in te vullen opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin wordt onder meer gepeild of verzoeker een stabiele relatie heeft in België en zo ja met wie, waarbij gevraagd wordt alle contactgegevens van deze persoon mee te delen. Verzoeker is dan ook slecht geplaatst om te stellen dat mocht hij gehoord geweest zijn, hij zou hebben meegedeeld dat hij een relatie heeft met mevrouw A.R.

3.9. Waar verzoeker aanvoert dat hij het voorwerp kan uitmaken van een inreisverbod indien hij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat dit volgt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet niet in hoe dit element dat verzoeker naar voren zou hebben gebracht bij zijn horen aanleiding had kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat hij bij zijn horen zou hebben verwezen naar de in punt 3.3. vermelde beschikking, kan worden verwezen naar het gestelde in de punten 3.5 en 3.6. Ook dit element had op zich geen aanleiding kunnen geven tot een andersluidende beslissing. Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hij internationaal geseind zou worden in het SIS indien hij niet voldoet aan de voorwaarden van de in punt 3.3. vermelde beschikking, dat hij dan opnieuw zal worden opgesloten en dat hij riskeert te worden veroordeeld tot een zwaardere straf, herhaalt de Raad dat blijkens deze beschikking verzoeker het land kan verlaten mits toestemming van de onderzoeksrechter en dat bovendien niet blijkt dat de betrokken beschikking nog steeds geldt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij een zwaardere straf zou krijgen indien hij de voorwaarden van de betrokken beschikking niet naleeft. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds SIS-gesignaleerd staat door Zwitserland op basis van artikel 24 van Verordening 1987/2006/EG van 20 december 2006 van het Europees Parlement en de raad betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II)

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA